

Пенчо съгледа една голѣма рѣка. Той се упъти къмъ нея. Изведнажъ чу страшенъ ревъ. Обърна се и извика изплашенъ:

— Лъвъ! — извика и замръзна на мѣстото си.

Грамаденъ, страшенъ лъвъ тичаше къмъ него. Пенчо писна, побѣгна къмъ рѣката и се хвърли въ нея...

Но усѣти, че падна на нѣщо твърдо и се събуди... Разтърка очи и видѣ, че е въ стаята си, падналъ отъ кревата на пода... А вънъ се съмнало вече.

Майка му влѣзе въ стаята и му извика:

— Пенчо, Пенчо и въ съня си дори лудувашъ и пишишъ!... Гледай, гледай, падналъ си и отъ кревата!...

Пенчо скочи, като треперѣше още отъ страшния сънъ.

Погледна кафеза. Тамъ малката ластовичка, неговата пленница, се удряше въ кафеза, пискаше жално и искаше да изкочи.

Пенчо бързо отвори прозореца, следъ това отвори и кафеза и пусна ластовичката на свобода... Тя изчурулика радостно, подхвъркна и изкочи презъ отворения прозорецъ. После се смѣси съ другитѣ ластовички и всички заедно захвърчаха и се изгубиха.

Цѣлиятъ день Пенчо седѣ на прага на кжщата умисленъ. Цѣлиятъ день той не можа да разбере: сънъ ли бѣше това или чудна и истинска история!...

(Край)

Александъръ Спасовъ